

Ár 2010, þriðjudaginn 27. apríl, er fundur haldinn í Úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Guðjón Ólafur Jónsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Grétar Grétarsson, Guðlaug Brynja Ólafsdóttir og Hildigunnur Hafsteinsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 58/2009**:

M

gegn

fjármálafyrirtækinu F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefnd sóknaraðili, annars vegar, og F, hér eftir nefnt varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefnd 2. nóvember 2009 með kvörtun sóknaraðila, dagsettri sama dag. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 4. nóvember 2009, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi hans, dagsettu 30. desember 2009. Með bréfi úrskurðarnefndarinnar, dagsettu 30. desember 2009 var bréfið sent sóknaraðila og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Bárust þær með bréfi sóknaraðila, dagsettu 6. janúar 2010.

Málið var tekið fyrir á fundum úrskurðarnefndarinnar 29. janúar, 20. og 27. apríl 2010.

II.

Málsatvik.

Hinn 2. nóvember 2007 gaf sóknaraðili út veðskuldabréf til varnaraðila þar sem hann viðurkenndi að skulda varnaraðila „jafnvirði“ kr. 20.280.000 „í eftirtöldum myntum og hlutföllum: 50% CHF 50% JPY“. Skyldi lánið greiðast til baka með 480 afborgunum. Voru vextir tilgreindir sem „Eins mánaðar LIBOR“ auk 2,65% vaxtaálags. Fram kom í skuldabréfinu að lánið væri bundið sölugengi Seðlabanka Íslands á ofangreindum myntum og skyldi höfuðstóll skuldarinnar breytast í hlutfalli við breytingar á sölugengi hvorrar myntar eins og það var á útborgunardegi til fyrsta gjalddaga og síðan í hlutfalli við breytingar á sölugengi myntanna milli gjalddaga. Lánið var tryggt með 1. veðrétti í íbúð að Ásakór 12 í Kópavogi. Samhliða skrifaði sóknaraðili undir yfirlýsingu þess efnis að hann gerði sér grein fyrir því að lántaka „með þessum hætti“ væri áhættusamari en lántaka í íslenskum krónum, eins og varnaraðili hefði kynnt honum sérstaklega. Væri þar bæði um að ræða gengisáhættu og vaxtaáhættu.

Þann 16. október 2009 kvartaði sóknaraðili, ásamt veðsala, yfir innheimtu skuldabréfsins, en lánið var þá talið vera jafnvirði kr. 52.404.730. Kröfðust sóknaraðili og veðsali að varnaraðili stæði við skilmála bréfsins og hagaði kröfum sínum í samræmi við það. Varnaraðili svaraði sama dag og taldi ótvírætt að um erlent

lán væri að ræða. Veðsalinn gerði ýmsar athugasemdir við svar sóknaraðila 22. október 2009.

Málið barst úrskurðarnefnd með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 2. nóvember 2009.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili setur fram kröfur sínar með eftirgreindum hætti: „*Skuldbinding mín í erlendri mynt, sem bundin er isk. skuli túlkuð í samræmi við hljóðan samnings og leiðrétt til samræmis við upphaflega stöðu á grundvelli skilmála samningsins.*”

Sóknaraðili kveður varnaraðila krefja sig um greiðslu á síhækkandi höfuðstól húsnæðisláns í erlendri mynt, þó skýrt sé kveðið á um það í skilmálum skuldabréfsins að sóknaraðili skuldi varnaraðila jafnvirði tiltekinnar íslenskrar krónutölu. Segir sóknaraðili umrætt lán, sem hann hafi tekið í erlendri mynt, hafa verið bundið dagsgengi íslensku krónunnar og sé skýrt samkvæmt skilmálum bréfsins að sóknaraðili skuldi varnaraðila jafnvirði kr. 20.280.000 að helmingi í japönskum jenum og að helmingi í svissneskum frönkum. Varnaraðili hafi hins vegar kosið að túlka skuldabréfið á þann hátt að sóknaraðili skuldi íslenskar krónur, sem bundnar séu dagsgengi á japönskum jenum og svissneskum frönkum. Sé slíkt hvorki tekið fram í skilmálum bréfsins né sé það löglegt, sbr. 13. gr. og 1. mgr. 14. gr. laga um vexti og verðtryggingu. Kveðst sóknaraðili því fara fram á leiðréttingu í samræmi við upphaflega skilmála bréfsins. Sé gerð krafa um leiðréttingu höfuðstóls, ásamt því sem gjörningar, sem varnaraðili hafi látið undirrita, s.s. skilmálabreyting, verði lýstir ógildir „vegna grundvöllunar á röngum upplýsingum frá [varnaraðila].”

IV.

Athugasemdir varnaraðila

Varnaraðili telur málið varla tækt til úrskurðar og því rétt að vísa því frá úrskurðarnefndinni á grundvelli 6. gr. samþykktu fyrir nefndina. Kveður varnaraðili kvörtun sóknaraðila óljósa og sé erfitt að greina hvert umkvörtunarefnið sé nákvæmlega. Þá séu kröfur sóknaraðila óskýrar, auk þess sem rýr rökstuðningur sóknaraðila falli illa að kröfum hans.

Varnaraðili kveðst þrátt fyrir framangreint vilja leitast við að ljúka málinu og telur rétt að kröfum sóknaraðila verði hafnað. Kveður varnaraðili það grundvallar-atriði að sóknaraðili hafi leitað til varnaraðila og óskað eftir fasteignaláni í erlendum myntum. Hafi sóknaraðili óskað eftir að umrætt lán yrði að jafnvirði kr. 20.280.000 í svissneskum frönkum og japönskum jenum. Hafi hinar erlendu myntir verið seldar fyrir sóknaraðila og hann fengið greiddar íslenskar krónur, þ.e. jafnvirði hinna erlendu mynta. Hafi sóknaraðili því sótt um lán í erlendum myntum og skuldi varnaraðila erlendar myntir.

Varnaraðili kveður sóknaraðila hafa mátt vera ljóst að lántaka í erlendum myntum væri áhættusöm og hafi sérstaklega verið kynnt fyrir sóknaraðila að höfuðstóll lánsins kynni að hækka á tímabilinu. Vísar varnaraðili til gagna því til stuðnings. Þá telur varnaraðili tilvitnaðar 13. og 14. gr. laga nr. 38, 2001 aðeins eiga við um lánsfé í íslenskum krónum, en ekki erlendum gjaldmiðlum eins og hér um ræði. Þá sé umrædd lánveiting ekki verðtryggð í skilningi VI. kafla greindra laga, auk þess sem skýrt komi fram í skuldabréfinu sjálfu hvernig sölugengið sé reiknað út.

Varnaraðili tekur fram að sóknaraðili hafi óskað eftir skilmálabreytingu á umþrættu láni og hafi hún verið undirrituð 10. desember 2008. Hafi sóknaraðili því

ekki verið þvingaður til að undirrita umrædda skilmálabreytingu. Þá kveður varnaraðili það órökstutt að breytingin hafi verið gerð á grundvelli rangra upplýsinga frá varnaraðila.

V.

Niðurstaða.

Sóknaraðili gerir í máli þessu þá kröfu að „[s]kuldbinding mín í erlendri mynt, sem bundin er isk. skuli túlkuð í samræmi við hljóðan samnings og leiðrétt til samræmis við upphaflega stöðu á grundvelli skilmála samningsins.“ Af gögnum málsins má ráða að hér sé átt við lán sem sóknaraðili tók hjá varnaraðila 2. nóvember 2007 „að jafnvirði“ kr. 20.280.000 í tveimur nánar tilgreindum erlendum myntum.

Samkvæmt e-lið 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, dagsettra 8. júní 2000, fjallar nefndin ekki um mál, sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau eru ekki tæk til úrskurðar. Samkvæmt b-lið 6. gr. fjallar úrskurðarnefndin ekki um kröfu viðskiptamanns sem ekki verður metin til fjár. Krafa sóknaraðila lýtur að því að skuldbinding hans verði túlkuð og leiðrétt með nánar tilgreindum hætti. Krefst sóknaraðili þess að túlkun skuldbindingarinnar verði í samræmi við hljóðan samnings hans við varnaraðila. Þá krefst sóknaraðili þess að skuldbindingin verði leiðrétt „til samræmis við upphaflega stöðu á grundvelli skilmála samningsins.“ Þrátt fyrir að ljóst megi vera við hvaða skuldbindingu og samning átt sé við verður að gera þá kröfu til sóknaraðila að kröfugerð hans sé skýrari þannig að fullljóst sé hvers sé krafist. Verður því a.m.k að gera þá kröfu að t.d. komi fram í kröfugerð sóknaraðila hvort krafist sé viðurkenningar á að skuld samkvæmt nefndu skuldabréfi nemi ekki hærri fjárhæð en einhverri tiltekinni fjárhæð, eða viðurkenningu á því hver höfuðstóll skuldarinnar sé eða með hverjum hætti hann skuli reiknast, eða ógildingar á greindum lánasamningi í heild eða hluta. Frekari skýringar sóknaraðila á kröfugerð hans bæta ekki úr þeim annmörkum sem á henni eru. Er krafa sóknaraðila því bæði svo óskýr og verður það illa metin til fjár að málið telst ekki tækt til úrskurðar.

Með vísan til alls framanritaðs verður ekki hjá því komist að vísa máli þessu frá úrskurðarnefndinni.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Máli sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er vísað frá úrskurðarnefndinni.

Reykjavík, 27. apríl 2010.